

Riktlinjer

för bedömningen av möjligheten till resolution (artikel 15.5 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter)

Innehållsförteckning

1	Tillämpningsområde	3
2	Hänvisningar till lagstiftning, förkortningar och definitioner	4
2.1	Hänvisningar till lagstiftning	4
2.2	Förkortningar	5
2.3	Definitioner	5
3	Syfte	6
4	Efterlevnads- och rapporteringsskyldigheter	7
4.1	Riktlinjernas status	7
4.2	Rapporteringskrav	7
5	Riktlinjer för bedömning av möjligheten till resolution av centrala motparter	8
5.1	Introduktion till riktlinjerna	8
5.2	Riktlinje 1 – Principer för bedömningar av möjligheten till resolution	8
5.3	Riktlinje 2 – Fråga 1–3: Kartläggning och anpassning av kärnaffärsområden och kritisk verksamhet	11
5.4	Riktlinje 3 – Fråga 4: Arrangemang för att tillhandahålla nödvändig personal, infrastruktur och kapital	13
5.5	Riktlinje 4 – Fråga 5 och 6: Serviceavtalens stabilitet och verkställbarhet	15
5.6	Riktlinje 5 – Fråga 7 och 8: Lämplig ledningsstruktur, serviceavtal	16
5.7	Riktlinje 6 – Fråga 9: Beredskapsplaner och fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingssystem	18
5.8	Riktlinje 7 – Fråga 10–13: Möjlighet till resolution ur ett informationsrelaterat perspektiv	19
5.9	Riktlinje 8 – Fråga 14–17: Koncerninterna säkerheter eller transaktioner	22
5.10	Riktlinje 9 – Fråga 19 och 22: Tillämpning av resolutionsverktyg	24
5.11	Riktlinje 10 – Fråga 20: Utfärdande av nya äganderättsinstrument	25
5.12	Riktlinje 11 – Fråga 18 och 21: Möjlighet till resolution ur ett gränsöverskridande perspektiv	26
5.13	Riktlinje 12 – Fråga 23–26: Inverkan på de finansiella systemen, förtroendet för marknaden och betalnings- och avvecklingssystemen	27

1 Tillämpningsområde

Målgrupp

1. Dessa riktlinjer gäller för resolutionsmyndigheter.

Omfattning

2. Dessa riktlinjer gäller i förhållande till artikel 15 i förordning (EU) 2021/23 om återhämtning och resolution av centrala motparter. I dessa riktlinjer fastställs en gemensam uppsättning aspekter som resolutionsmyndigheterna ska beakta vid tillämpningen av de 26 frågor som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter under utförandet av bedömningar av möjligheten till resolution.

Ikraftträdande

3. Dessa riktlinjer börjar gälla två månader efter det datum då de offentliggjorts på Esmas webbplats på EU:s officiella språk.

2 Hänvisningar till lagstiftning, förkortningar och definitioner

2.1 Hänvisningar till lagstiftning

Emir	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister ¹ .
Esmaförordningen	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG ² .
Förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter	Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/23 av den 16 december 2020 om en ram för återhämtning och resolution av centrala motparter och om ändring av förordningarna (EU) nr 1095/2010, (EU) nr 648/2012, (EU) nr 600/2014, (EU) nr 806/2014 och (EU) 2015/2365 samt direktiven 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2007/36/EG, 2014/59/EU och (EU) 2017/1132 ³ .

---

¹ EUT L 201, 27.7.2012, s. 1.

² EUT L 331, 15.12.2010, s. 84.

³ EUT L 22, 22.1.2021, s. 1–102.

2.2 Förkortningar

<i>EES</i>	Europeiska ekonomiska samarbetsområdet
<i>ESFS</i>	Europeiska systemet för finansiell tillsyn
<i>Esma</i>	Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten
<i>ESRB</i>	Europeiska systemrisknämnden
<i>EU</i>	Europeiska unionen

2.3 Definitioner

- Om inte annat anges har de termer som används i dessa riktlinjer samma betydelse som i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter, Emir och de delegerade förordningarna (EU) nr 152/2013 och (EU) nr 153/2013.

3 Syfte

5. Dessa riktlinjer grundar sig på artikel 15.5 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter. Syftet med dessa riktlinjer är att främja konvergens i resolutionspraxis när det gäller tillämpningen av avsnitt C i enlighet med artikel 16.1 i förordning (EU) nr 1095/2010.
6. För att uppnå detta mål bör Esma, utöver att tillhandahålla vägledning för att främja konvergens när det gäller de 26 frågor som anges i avsnitt C, även i allmänhet främja konvergens när det gäller resolutionspraxis i förhållande till dessa 26 frågor. Även om en central motpart följer och är i linje med de aspekter som presenteras i riktlinjerna innebär det inte nödvändigtvis att den centrala motparten kan försättas i resolution, eftersom det är resolutionsmyndigheterna som har det fulla ansvaret för att göra bedömningen av möjligheten till resolution på grundval av sina expertbedömningar.
7. Eftersom det i riktlinjerna fastställs allmänna aspekter som resolutionsmyndigheten ska beakta kan vissa av aspekterna i riktlinjerna vara mer relevanta för en viss typ av resolutionsverktyg än andra, och det överläts åt resolutionsmyndigheterna att avgöra i vilken utsträckning de ska tillämpas på andra resolutionsverktyg. Riktlinjerna innehåller ingen uttömmande förteckning och resolutionsmyndigheten kan överväga andra eller ytterligare aspekter vid bedömningen av möjligheten till resolution av den centrala motparten i enlighet med artikel 15 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.
8. För att säkerställa en harmoniserad tillämpning av riktlinjerna i den mån det är möjligt bör resolutionsmyndigheterna dock i bedömningen av möjligheten till resolution förklara varför en riktlinje inte skulle vara relevant för den centrala motparten, eller om ytterligare aspekter används i bedömningen av möjligheten till resolution.

4 Efterlevnads- och rapporteringsskyldigheter

4.1 Riktlinjernas status

9. Enligt artikel 16.3 i Esmaförordningen ska behöriga myndigheter (dvs. de resolutionsmyndigheter som utsetts i enlighet med artikel 3 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter) med alla tillgängliga medel söka följa dessa riktlinjer.
10. De behöriga myndigheter som omfattas av dessa riktlinjer bör följa dem genom att införliva desamma i sina nationella rättsliga ramar och/eller tillsynsramar, beroende på vad som är lämpligast.

4.2 Rapporteringskrav

11. Inom två månader efter det datum då riktlinjerna har offentliggjorts på Esmas webbplats på alla officiella EU-språk ska behöriga myndigheter som omfattas av dessa riktlinjer meddela Esmas om de i) följer, ii) inte följer men avser att följa eller iii) inte följer och inte avser att följa riktlinjerna.
12. Om riktlinjerna inte följs ska behöriga myndigheter också inom två månader efter det datum då riktlinjerna har offentliggjorts på Esmas webbplats på alla officiella EU-språk meddela Esmas om skälen till att de inte följer riktlinjerna.

5 Riktlinjer för bedömning av möjligheten till resolution av centrala motparter

5.1 Introduktion till riktlinjerna

Esma noterar att avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter innehåller hänvisningar till både "kritiska funktioner" och "kritisk verksamhet", medan det i de olika frågor som anges i avsnitt C i bilagan är de senare som används oftast. Med tanke på definitionen av kritiska funktioner som tillhandahålls inom ramen för förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter är det underförstått att en central motparts kritiska verksamhet utgör en del av kritiska funktioner enligt definitionen i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Esma noterar vidare användningen av termen "servicenivåavtal" i frågorna 5, 7, 8 och användningen av "serviceavtal" i fråga 6. Eftersom begreppet "serviceavtal" i allmänhet också omfattar servicenivåavtal och den viktiga aspekten för bedömningen enligt riktlinjerna är att se till att alla relevanta serviceavtal beaktas (oavsett om de ingår i den inledande delen av servicenivåavtalet eller inte). I riktlinjerna 4 och 5 använder Esma därför "serviceavtal" för att syfta på båda typerna av avtal, för att säkerställa en innehållsdriven bedömning med fokus på syftet med riktlinjerna 4 och 5.

5.2 Riktlinje 1 – Principer för bedömningar av möjligheten till resolution

Resolutionsmyndigheten bör använda den metod som beskrivs nedan som vägledning för att bedöma den centrala motpartens möjlighet till resolution.

Bedömning av väsentlighet

Esma noterar att för att ett identifierat problem, brister, osäkerhet, begränsning eller inskränkning ska påverka den övergripande bedömningen av möjligheten till resolution av centrala motparter skulle det behöva utgöra ett väsentligt problem, dvs. i) det skulle behöva vara av betydande omfattning, ii) det skulle vara troligt att det skulle inträffa (sannolikt) och iii) problemets komplexitet skulle sannolikt påverka möjligheten till resolution negativt.

Esma föreslår därför att resolutionsmyndigheten inför ett bedömningssystem, med tre parametrar, för att bedöma den identifierade bristen, osäkerheten, begränsningen eller inskränkningen, och dra en slutsats om huruvida frågan är av en sådan övergripande väsentlighet att den kan påverka den centrala motpartens möjlighet till resolution.

Riktlinje 1

Vid fastställandet av en central motparts möjlighet till resolution bör resolutionsmyndigheten bedöma om eventuella problem, brister, osäkerheter, begränsningar eller inskränkningar har identifierats i bedömningarna av den aktuella frågan och om någon av dessa identifierade problem, brister, osäkerheter, begränsningar eller inskränkningar kan påverka den centrala motpartens möjlighet till resolution på ett skadligt eller negativt sätt, med hjälp av de faktorer som anges i denna riktlinje 1 för bedömningen.

Resolutionsmyndigheten bör, genom att bedöma den identifierade frågans betydelse, sannolikhet och komplexitet, fastställa om den identifierade frågan skulle kunna anses ha en väsentlig negativ inverkan på den centrala motpartens möjlighet till resolution.

Resolutionsmyndigheten bör använda den metod som beskrivs i denna riktlinje 1 för att, mot bakgrund av den centrala motpartens särskilda egenskaper och de resolutionsstrategier som identifieras i planen, bedöma hur en identifierad fråga påverkar den specifika resolutionsfrågan på grundval av bedömningen av väsentlighet, med beaktande i princip av tre huvudparametrar som anges nedan.

Resolutionsmyndigheten kan använda den tillhandahållna mallen och betygsätta riktlinjerna var för sig genom att tilldela betygen låg, medelhög och hög för betydelse, sannolikhet och komplexitet för varje fråga med avseende på riktlinjerna. Resolutionsmyndigheten kan dock i sin bedömning även tilldela ett övergripande betyg till den centrala motpartens övergripande möjlighet till resolution och använda mallen för att ytterligare specificera vissa aspekter som är av väsentlig betydelse för bedömningen. Resolutionsmyndigheten kan också avstå från att använda mallen och i stället upprätta en egen mall för sina bedömningar.

Parameter 1 – Betydelse

Frågans betydelse fastställs på grundval av en gemensam bedömning som baseras på frågans relevans och omfattningen av den fråga som har identifierats.

Relevans

Ju mer relevant en identifierad fråga är för resultatet av bedömningen av möjligheten till resolution, desto större betydelse tillmäts frågan. En fråga som är lätt att lösa, även om den till sin natur är komplicerad, eller som håller på att korrigeras eller mildras på ett tillfredsställande sätt, skulle av resolutionsmyndigheten anses vara mindre relevant.

De identifierade frågornas omfattning

Betydelsen hänger samman med den identifierade frågans omfattning, och ju allvarigare en frågas inverkan på den centrala motparten är, desto mer sannolikt är

det att den identifierade frågan anses vara betydande för bedömningen av möjligheten till resolution. Om den identifierade frågan rör en mycket viktig aspekt av bedömningen av möjligheten till resolution kan även en mindre fråga leda till en betydande risk, eftersom en sådan identifierad fråga kan minska chanserna för att en resolution är genomförbar och trovärdig.

Parameter 2 – Sannolikhet

Ju större sannolikheten för att en fråga inträffar är och desto mindre klarhet som råder kring den identifierade frågan (till exempel om frågans omfattning inte kan kontrolleras), desto större är risken för att den identifierade frågan är betydande för bedömningen av möjligheten till resolution, eftersom en identifierad fråga med stor sannolikhet och bristande tydlighet beträffande dess konsekvenser ökar risken för att användningen av ett resolutionsverktyg i slutändan inte skulle vara framgångsrik och därmed minskar chanserna att en resolution skulle vara genomförbar och trovärdig.

Parameter 3 – Komplexitet

Ju mer komplexitet det finns i en fråga som identifierats eller i den centrala motpartens koncernstruktur, styrning eller interna förfaranden som rör en enhets kärnaffärsområden och kritiska funktioner, desto större är risken för att den identifierade frågan är väsentlig för bedömningen av möjligheten till resolution och minskar chanserna för att en resolution skulle vara genomförbar och trovärdig.

Mall för att bistå resolutionsmyndigheten i dess bedömning.

	Fråga eller frågor som identifierats	Betydelse (låg, medelhög, hög)	Sannolikhet (låg, medelhög, hög)	Komplexitet (låg, medelhög, hög)
RIKTLINJE 2				
RIKTLINJE 3				
RIKTLINJE 4				
RIKTLINJE 5				
RIKTLINJE 6				
RIKTLINJE 7				

RIKTLINJE 8				
RIKTLINJE 9				
RIKTLINJE 10				
RIKTLINJE 11				
RIKTLINJE 12				

5.3 Riktlinje 2 – Fråga 1–3: Kartläggning och anpassning av kärnaffärsområden och kritisk verksamhet

Esma noterar att även om "kritisk verksamhet" används i frågorna 1–3 är det underförstått att en central motparts kritiska verksamhet utgör en del av de kritiska funktioner som definieras i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Esma förstår att hänvisningen till "juridiska personer" i fråga 1 bör omfatta alla juridiska personer, antingen inom den centrala motpartens koncern eller utanför den centrala motpartens koncernstruktur, som är viktiga för den centrala motparten eftersom de tillhandahåller tjänster eller på annat sätt skulle vara involverade i den centrala motpartens kärnaffärsområden och kritiska verksamhet eller på grund av att den centrala motparten är beroende av dessa juridiska personer för driften av dess kärnaffärsområden och kritiska verksamhet. Bedömningen gällande fråga 1 bör därför leda till en förståelse av den kartläggning som gjorts av den centrala motparten och ge information om de identifierade juridiska personer som har kopplats till den centrala motpartens kärnaffärsområden och kritiska verksamhet samt om det finns kärnaffärsområden och kritisk verksamhet som inte kan kopplas till en juridisk person och skälet till detta.

Esma förstår det som att fråga 2 är inriktad på den centrala motpartens juridiska strukturer och företagsstrukturer, dvs. juridiska enheter som ingår i den centrala motpartens koncern och dess interna organisation och koncernstruktur, och förstår att syftet är att bedöma i vilken utsträckning den centrala motpartens juridiska strukturer och företagsstrukturer är anpassade till kärnaffärsområden och kritiska verksamhet som identifierats i resolutionsplanen och som används vid kartläggningen för fråga 1.

Fråga 3 är nära kopplad till fråga 2, eftersom denna bedömning tar hänsyn till liknande aspekter som i fråga 2, men med skillnaden att bedömningen här fokuserar på den faktiska risken för att den centrala motpartens struktur skulle kunna, och i vilken utsträckning den skulle kunna, förhindra användningen av resolutionsverktyg.

Riktlinje 2 föreskriver en gemensam uppsättning aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda sig av för att bedöma frågorna 1–3 som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 2

Resolutionsmyndigheten bör beakta i vilken utsträckning i) den centrala motparten kan koppla kärnaffärsområden och kritisk verksamhet till juridiska personer, ii) bolagsstrukturerna är anpassade till kärnaffärsområden och kritisk verksamhet och iii) den centrala motpartens rättsliga struktur begränsar tillämpningen av resolutionsverktygen på grund av koncernens komplexitet (frågorna 1–3 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter) genom att bedöma följande aspekter:

(1) Huruvida och i vilken utsträckning den centrala motparten har identifierat sina kärnaffärsområden och kritiska verksamhet.

(2) Huruvida och i vilken utsträckning den centrala motparten har kopplat sina kärnaffärsområden och kritiska verksamhet till juridiska personer och huruvida kartläggningen av den centrala motparten är heltäckande och aktuell.

(3) Huruvida juridiska personer, såsom leverantörer av kritiska eller samhällsviktiga tjänster, har identifierats i kartläggningen och huruvida kartläggningen beskriver omfattningen och lämnar närmare uppgifter om kärnaffärsområden och kritisk verksamhet som kopplats till varje sådan identifierad juridisk person.

(4) Huruvida kartläggningen av de kärnaffärsområdena och kritisk verksamhet i förhållande till den centrala motpartens juridiska strukturer och företagsstrukturer har identifierat

- a) anpassningar mellan, å ena sidan, de olika clearingtjänster som tillhandahålls av den centrala motparten och, å andra sidan, den centrala motpartens organisation, eller om det finns begränsade anpassningar eller inga identifierade anpassningar,
- b) att det finns flera juridiska personer inom den centrala motpartens koncernstruktur och i vilken utsträckning antalet juridiska personer ökar koncernens komplexitet eller om det finns andra tecken på att den centrala motpartens struktur är alltför komplex,
- c) om den centrala motpartens ägarstruktur skulle kunna begränsa möjligheten till resolution av den centrala motparten: till exempel om det konstateras att ägarstrukturen leder till komplexa beslutsmodeller, beroende av ägare eller andra juridiska personer inom koncernen för användning av resolutionsverktyg, medför komplexa ägarstrukturer eller berör ägare med komplext eller offentligt ägande.

(5) Huruvida kartläggningen har identifierat clearingtjänster som lättare kan separeras från den centrala motpartens andra clearingtjänster.

5.4 Riktlinje 3 – Fråga 4: Arrangemang för att tillhandahålla nödvändig personal, infrastruktur och kapital

Syftet med denna riktlinje 3 är att ge vägledning om hur resolutionsmyndigheten bör bedöma genomförbarheten och trovärdigheten hos de arrangemang som den centrala motparten har inrättat för att tillhandahålla nödvändig personal, infrastruktur, finansiering, likviditet och kapital för att stödja och upprätthålla kärnaffärsområden och kritisk verksamhet.

Huvudsyftet med denna riktlinje 3 skulle vara att identifiera risker i de inrättade arrangemangen, t.ex. risken för att de inte upprätthålls som avsett under en resolution eller risken för att de blir sårbara för vissa åtgärder eller händelser.

Riktlinje 3 föreskriver en gemensam uppsättning aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda sig av för att bedöma fråga 4 som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 3

Resolutionsmyndigheten bör överväga i vilken utsträckning det finns arrangemang för att tillhandahålla nödvändig personal, infrastruktur, finansiering, likviditet och kapital för att stödja och upprätthålla kärnaffärsområden och kritisk verksamhet (fråga 4 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter) genom att bedöma följande aspekter:

(1) Huruvida den centrala motparten har arrangemang för att tillhandahålla nödvändig personal för att stödja och upprätthålla kärnaffärsområden och kritisk verksamhet och huruvida sådana arrangemang är lämpliga och tillräckligt stabila med tanke på i vilken utsträckning sådana arrangemang skulle kunna omfattas av begränsningar som följer av nationell lagstiftning, genom att t.ex. bedöma

- a) vad som föreskrivs i den centrala motpartens personalregler och anställningsvillkor i händelse av resolution av den centrala motparten,
- b) i vilken utsträckning anställningsförhållandena för väsentliga medarbetare hos den centrala motparten skulle upprätthållas vid en resolution och om den centrala motparten har erhållit intern eller extern juridisk rådgivning till stöd för detta.

(2) Huruvida de arrangemang som finns för att tillhandahålla fortsatt tillgång till avgörande infrastruktur såsom lokaler, telekommunikationstjänster, it, programvarulicenser och andra väsentliga licenser för immateriella rättigheter, maskinvara, såsom servrar och annan it-utrustning, och ström är tillräckliga och stabila för att stödja och upprätthålla den centrala motpartens kärnaffärsområden och kritiska verksamhet för att göra det möjligt för den centrala motparten att fortsätta driften av kärnaffärsområden och kritisk verksamhet.

För att bedöma stabiliteten i avtalsförhållandena gällande infrastrukturen måste bedömningen omfatta hur arrangemangen med sådan infrastruktur kan påverkas av en resolution. Resolutionsmyndigheten bör till exempel bedöma följande:

- a) Möjligheten att avsluta, tillfälligt upphäva eller ändra åtkomsträttigheterna till denna infrastruktur på grund av resolutionen av den centrala motparten.
- b) Fortsatt tillgång till relevant infrastruktur där den centrala motparten helt eller delvis får överföra sina clearingtjänster inom ramen för resolutionsverktygen.
- c) Huruvida den nuvarande tjänsteleverantören ger fortsatt tillgång till kritisk infrastruktur under resolutionen under en rimlig tidsperiod och enligt samma villkor.

(3) Huruvida de arrangemang som införts för att tillhandahålla finansiering för att stödja och upprätthålla ett kärnaffärsområde eller en kritisk verksamhet är tillräckliga och i vilken utsträckning sådana arrangemang skulle fortsätta gälla vid en resolution och i vilken utsträckning de är överförbara om verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget används. Resolutionsmyndigheten bör till exempel bedöma följande:

- a) I vilken utsträckning den centrala motparten har gjort förhandsarrangemang för betalning av de relevanta tjänsterna i förväg under en rimlig period.
- b) Huruvida medlen för en sådan förskottsbetalning är tillräckligt skyddade och säkras genom tillräckligt likvida tillgångar.

(4) Huruvida de arrangemang som finns för att tillhandahålla den centrala motparten likviditet är välstrukturerade för att fortsätta gälla vid en resolution och huruvida den centrala motparten har vidtagit lämpliga arrangemang (t.ex. särskilda konton för likvida medel) för en snabb och smidig identifiering av likviditetskällor som avsatts för ett visst kärnaffärsområde eller en viss kritisk verksamhet hos den centrala motparten.

(5) Huruvida de arrangemang som införts för att tillhandahålla kapital för att stödja kärnaffärsområden och kritisk verksamhet tillhandahåller särskilda medel i den centrala motpartens kapitalstruktur och huruvida detta kapital sannolikt skulle fortsätta finnas under en resolution och huruvida sådana arrangemang är strukturerade baserade på varje kärnaffärsområde och kritisk verksamhet för sig. Resolutionsmyndigheten bör till exempel bedöma följande:

- a) Beloppet för den centrala motpartens skyddade särskilda (inklusive outnyttjade) medel för stöd och upprätthållande av varje kärnaffärsområde och kritisk verksamhet.
- b) I vilken utsträckning clearingmedlemmarnas egna likviditetsarrangemang är tillräckliga och verkställbara för att säkerställa att de skulle kunna fullgöra sina skyldigheter gentemot den centrala motparten.
- c) I vilken utsträckning de relevanta finansiella resurserna förvaltas separerat från andra gruppstillgångar.

5.5 Riktlinje 4 – Fråga 5 och 6: Serviceavtalens stabilitet och verkställbarhet

Syftet med denna riktlinje 4 är att ge vägledning om hur resolutionsmyndigheten bör bedöma genomförbarheten och trovärdigheten hos de arrangemang som den centrala motparten antar för att säkerställa att den centrala motpartens serviceavtal är stabila och verkställbara i händelse av resolution (oavsett om de ingår i den inledande delen av servicenivåavtalet eller inte).

Därför skulle huvudfokus för denna riktlinje 4 vara att fastställa förekomsten av serviceavtal och, i förekommande fall, deras stabilitet och dessutom om den centrala motpartens serviceavtal föreskriver lämpliga arrangemang för att säkerställa att tillhandahållandet av tjänster enligt serviceavtalen sannolikt inte skulle avbrytas, avslutas eller påverkas negativt av resolutionen av den centrala motparten, och att de skulle förbli fullt verkställbara i ett resolutionsscenario.

Riktlinje 4 föreskriver en gemensam uppsättning aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda sig av för att bedöma frågorna 5–6 som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 4

Resolutionsmyndigheten bör överväga i vilken utsträckning serviceavtal finns, är stabila och förblir fullt verkställbara i händelse av resolution av den centrala motparten (frågorna 5 och 6 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter), genom att bedöma följande aspekter:

- (1) Huruvida den centrala motparten har ett register över de olika tjänsteleverantörerna och de serviceavtal som är relevanta för att den centrala motparten ska kunna säkerställa dess kärnaffärsområden och kritiska verksamhet.
- (2) Huruvida och i vilken utsträckning de serviceavtal som är relevanta för att den centrala motparten ska kunna säkerställa dess kärnaffärsområden och kritiska verksamhet specifikt behandlar den situation där den centrala motparten försätts i resolution, och i vilken utsträckning kritisk verksamhet och kärnaffärsområden har särskilda arrangemang för att säkerställa att serviceavtalen är stabila och förblir fullt verkställbara under resolutionen av den centrala motparten, och huruvida dessa särskilda arrangemang skulle vara lämpliga och effektiva för att uppnå målet att förbli fullt verkställbara i händelse av resolution av den centrala motparten. Resolutionsmyndigheterna bör till exempel bedöma följande:
  - a) I vilken utsträckning de serviceavtal som förblir fullt verkställbara i händelse av resolution av en central motpart på ett lämpligt och tillräckligt sätt täcker de viktigaste delarna av de tjänster som den centrala motparten (eller en del av den centrala

motparten) behöver för att fortsätta att tillhandahålla kärnaffärsområden och kritisk verksamhet.

- b) I vilken utsträckning de serviceavtal som är relevanta för den centrala motparten innehåller begränsningar eller inskränkningar av tillämpligheten och verkställbarheten av vissa serviceavtal eller delar av serviceavtal vid resolution av en central motpart.
- c) I vilken utsträckning villkoren (inbegripet prissättning för tjänsten och andra avgörande aspekter av avtalet) förblir oförändrade och inte påverkas av att den centrala motparten försätts i resolution.

5.6 Riktlinje 5 – Fråga 7 och 8: Lämplig ledningsstruktur, serviceavtal

Resolutionsmyndigheterna bör fastställa huruvida organisatoriska enheter eller personer inom den centrala motpartens ledningsstruktur är tillräckligt involverade i förvaltningen av serviceavtalen för att säkerställa efterlevnad av de interna riktlinjer som är tillämpliga på serviceavtalen, och därmed om det finns lämpliga kontroller och motvikt för att säkerställa att serviceavtalen ingås och förvaltas i enlighet med den centrala motpartens interna riktlinjer. Som nämnts ovan kommer begreppet "serviceavtal" att användas i riktlinjerna för att täcka alla typer av serviceavtal (oavsett om de ingår i den inledande delen av servicenivåavtalet eller inte). Resolutionsmyndigheterna bör fastställa om den centrala motparten har ett förfarande för överföring av tjänster som tillhandahålls till tredjeparter inom ramen för serviceavtal (t.ex. i samband med användning av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget) om kärnaffärsområden eller kritiska funktioner åtskiljs. Vid resolution av centrala motparter kommer förekomsten av en sådan övergångsprocess att vara avgörande för användningen av verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget.

Riktlinje 5 föreskriver en gemensam uppsättning element och aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda för att bedöma frågorna 7–8 som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 5

Resolutionsmyndigheten bör överväga i vilken utsträckning den centrala motpartens ledningsstruktur är lämplig för att hantera och säkerställa efterlevnad av den centrala motpartens interna riktlinjer med avseende på dess serviceavtal och huruvida den centrala motparten har ett förfarande för att överföra de tjänster som tillhandahålls enligt serviceavtal till tredjeparter i händelse av åtskiljande av kärnaffärsområden eller kritiska funktioner

(frågorna 7 och 8 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter) genom att bedöma följande aspekter:

(1) Huruvida den interna vägledningen om det innehåll som krävs i serviceavtal i förhållande till den centrala motpartens kärnaffärsområden eller kritiska funktion ger tillräckligt tydliga parametrar, kvantitativa och kvalitativa, mot vilka de relevanta serviceavtalen kan övervakas.

(2) Huruvida de arrangemang och ledningsstrukturer som finns är lämpliga för att säkerställa efterlevnaden av de interna riktlinjerna för varje serviceavtal, med beaktande av till exempel följande:

- a) Det finns en centraliserad ledningsfunktion eller en särskild förvaltare av serviceavtal inom den organisatoriska enheten som förvaltar serviceavtalen i förhållande till de relevanta kärnaffärsområdena eller kritiska funktionerna.
- b) Den utsedda förvaltarens organisatoriska enhet och rapporteringsvägar för varje serviceavtal är tydligt definierade i den centrala motpartens förvaltnings- eller ledningsstruktur.
- c) Rättsliga funktioner och/eller efterlevnadsfunktioner är involverade eller konsulteras för att säkerställa överensstämmelse med den interna policyn för serviceavtal.

(3) Huruvida serviceavtalen är överförbara (eller förnyade eller omformulerade, beroende på vad som är tillämpligt enligt den relevanta lagstiftning som reglerar avtalet), inbegripet i den situation där resolutionsmyndigheten planerar att använda sig av resolutionsverktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget. För att bedöma överförbarheten bör resolutionsmyndigheten bedöma i vilken utsträckning

- a) serviceavtalen reglerar resolutionsmyndighetens möjlighet att överföra en relevant tjänst till en ny central motpart i en resolution,
- b) serviceavtalen föreskriver stöd vid överföring eller uppsägning av avtal som ingås under resolution,
- c) den centrala motpartens arrangemang för överföringsprocessen föreskrivs i villkoren i serviceavtalen, i händelse av resolution av den centrala motparten,
- d) det finns rättsliga hinder för överföringen av tjänsterna, till exempel i förhållande till den centrala motpartens kundsida, såsom i samband med krav på skydd av personuppgifter eller krav på förnyande av avtal.

5.7 Riktlinje 6 – Fråga 9: Beredskapsplaner och fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingssystem

Det är viktigt att den centrala motparten har infört förfaranden och arrangemang för att säkerställa att den centrala motpartens kritiska funktioner upprätthålls. Dessutom bör centrala motparter, betalningssystemoperatörer och avvecklingssystemoperatörer i sina avtalsförhållanden eller verksamhetsregler fastställa förfaranden för att reglera villkoren enligt vilka en central motpart som är föremål för resolution får fortsätta att ha tillgång till sådana betalnings- och avvecklingssystem.

Resolutionsmyndigheten bör bedöma om de beredskapsplaner som säkerställer fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingssystem är genomförbara och trovärdiga.

Riktlinje 6 föreskriver en gemensam uppsättning element och aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda för att bedöma fråga 9 som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 6

Resolutionsmyndigheten bör överväga i vilken utsträckning det finns beredskapsplaner och åtgärder för att säkerställa kontinuerlig tillgång till betalnings- och avvecklingssystem (fråga 9 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter) genom att bedöma följande aspekter:

Huruvida beredskapsplanen på ett tillfredsställande sätt säkerställer fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingssystem och huruvida beredskapsplanen föreskriver de åtgärder som, i händelse av resolution av den centrala motparten, ska vidtas för att säkerställa fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingssystem, med beaktande av till exempel följande:

- a) Huruvida de åtgärder som föreskrivs i beredskapsplanerna är tillräckliga för att fortsätta att uppfylla de väsentliga skyldigheter som gäller för den centrala motparten och för att maximera sannolikheten för fortsatt tillgång till betalnings- och avvecklingssystem och fortsatt tillhandahållande av tjänster till den centrala motparten.
- b) Huruvida beredskapsplanen är tillräckligt detaljerad för att ta hänsyn till olika scenarier för tillgång till betalnings- och avvecklingssystem vid en resolution och huruvida beredskapsplanen innehåller uppgifter om hur ändringar kan påverka tillgången till systemen, t.ex. byte av avvecklingsbank och identifiering av substitut (från kontantavveckling i affärsbank till avveckling i centralbankspengar) och tidpunkten för sådana förändringar (overnight eller intradag).
- c) Huruvida beredskapsplanen på ett korrekt sätt har identifierat de väsentliga skyldigheter enligt betalnings- och/eller avvecklingssystemens verksamhetsregler i

de relevanta jurisdiktionerna som skulle gälla i ett resolutionsscenario, såsom ytterligare (eller extraordinära) finansiella krav, informationskrav och operativa krav.

- d) Huruvida beredskapsplanen också säkerställer kontinuitet i tillgången till betalnings- och avvecklingsystem i en situation där den centrala motparten under resolution överför en del av sina tjänster, både för den kvarvarande delen av den centrala motparten och de delar som kommer att överföras.

5.8 Riktlinje 7 – Fråga 10–13: Möjlighet till resolution ur ett informationsrelaterat perspektiv

Korrekt och fullständig information liksom det kontinuerliga informationsflödet under resolutionsprocessen från den centrala motparten till resolutionsmyndigheten och vice versa är avgörande faktorer för en framgångsrik resolution av den centrala motparten.

Riktlinje 7 föreskriver en gemensam uppsättning element och aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda sig av för att bedöma frågorna 10–13 som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 7

Resolutionsmyndigheten bör överväga i vilken utsträckning det finns lämpliga ledningsinformationssystem för att säkerställa att resolutionsmyndigheterna kan samla in korrekt och fullständig information om kärnaffärsområden och kritisk verksamhet i syfte att underlätta snabbt beslutsfattande och att ledningsinformationssystemen kan tillhandahålla den information som är nödvändig för en effektiv resolution av den centrala motparten, även under snabbt föränderliga förhållanden. Resolutionsmyndigheten bör också beakta i vilken utsträckning den centrala motparten har testat sina ledningsinformationssystem i stressscenarier och huruvida den centrala motparten kan säkerställa kontinuiteten i sina ledningsinformationssystem både för den berörda centrala motparten och för den nya centrala motparten om kritiska verksamhet och kärnaffärsområden skiljs åt från resten av verksamheten och affärsområdena (frågorna 10–13 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter). Resolutionsmyndigheten bör beakta detta genom att bedöma följande aspekter:

- (1) Huruvida informationen i ledningsinformationssystemet (-systemen) om kärnaffärsområden och kritisk verksamhet (inklusive information om ägande av tillgångar och infrastruktur, prissättning, avtalsenliga rättigheter och avtal samt utkontrakteringsarrangemang) är relevant, adekvat och tillräckligt omfattande för att säkerställa ett välgrundat snabbt beslutsfattande.

(2) Huruvida den centrala motpartens ledningsinformationssystem

- a) är lämpligt inrättade och väl utformade för att tillhandahålla tillgänglig, relevant, korrekt och fullständig information om kärnaffärsområden och kritisk verksamhet,
- b) tillämpar förfaranden för att säkerställa att den information som samlas in och lagras i ledningsinformationssystemet är fokuserad, välstrukturerad, skiktad och märkt så att relevant information kan identifieras på ett effektivt och snabbt sätt i tider av snabbt beslutsfattande eller snabbt föränderliga förhållanden,
- c) har sökfunktioner som omfattar olika ledningsinformationssystem för att säkerställa tillgången till relevant information med kort varsel,
- d) kan säkerställa att informationen är tillförlitlig och tydlig och kan hämtas i ett läsbart format och att olika uppgifter kan användas tillsammans på ett effektivt sätt, är kompatibla mellan olika system och kan omvandlas till ett format som kan delas för snabbt beslutsfattande,
- e) tillämpar automatiserade arrangemang och processer för insamling av uppgifter och, om sådana automatiserade processer inte är tillgängliga, i vilken utsträckning sådan datainmatning kan göras manuellt,
- f) säkerställer att informationen uppdateras antingen kontinuerligt eller med i förväg fastställda intervall, mindre ofta i läge med oförändrade förhållanden (business as usual-läge), oftare i en återhämtningssituation och att åtgärder vidtas för att fortlöpande hålla viss information aktuell i en resolutionsfas, enligt överenskommelse med resolutionsmyndigheten,
- g) tillämpar en lämplig kategorisering av informationen enligt dess användbarhet vid en resolution, där information som är väsentlig för en framgångsrik resolution, såsom information om val, aktivering och användning av resolutionsverktyg, uppdateras i prioritet till andra typer av information för att säkerställa att den relevanta informationen i en resolution är relevant, tillförlitlig och tillgänglig,
- h) har kapacitet att alltid tillhandahålla den information som är nödvändig för en effektiv resolution av den centrala motparten, även under snabbt föränderliga förhållanden, inbegripet information om alla clearingmedlemmar och/eller kundpositioner per clearat finansiellt instrument samt beloppet för motsvarande marginalsäkerheter och arrangemang för finansiell säkerhet som ställts,
- i) är strukturerad på ett sätt som säkerställer (när så är lämpligt) kontinuiteten i informationsdelningen och -lagringen inom ledningsinformationssystemen vid en resolution, där resolutionsverktygen till exempel kan leda till i) att kritisk verksamhet och kärnaffärsområden avskiljs från resten av verksamheten och

affärsområdena, ii) en ny central motpart, iii) broinstitut eller iv) något annat resultat av det resolutionsverktyg som tillämpas,

- j) tillhandahåller ett heltäckande och sökbart register över de väsentliga serviceavtalen och tillhandahåller lämplig information om i) den typ av tjänster som tillhandahålls enligt avtalet och huruvida serviceavtalet behövs för kritiska funktioner och kärnaffärsområden, ii) typen av leverantörer (koncerninterna, utkontrakterade eller inköpta tjänster) och vilka juridiska personer som tillhandahåller tjänsterna och vilka juridiska personer som mottar tjänsterna, och iii) de serviceavtal som identifierats för att bistå vid utarbetandet av övergångsavtal för tjänster i fall där de skulle påverkas av ett resolutionsverktyg, såsom försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget.

(3) Huruvida resolutionsmyndigheten kommer att ha relevant tillgång till ledningsinformationssystem och information som är nödvändig för att fatta lämpliga beslut och tillämpa resolutionsbefogenheter, i synnerhet i vilken utsträckning resolutionsmyndigheten har

- a) fullständig tillgång till den information som är användbar, nödvändig eller avgörande för att fatta lämpliga beslut och tillämpa resolutionsbefogenheter,
- b) oberoende tillgång till ledningsinformationssystem via internetportaler under resolution,
- c) i vilken utsträckning det tillämpas begränsningar av extern tillgång till sådana ledningsinformationssystem och huruvida viss information endast är tillgänglig i den centrala motpartens lokaler,
- d) möjligheten för resolutionsmyndigheten att dela informationen inom myndigheten, till oberoende värderare som utsetts enligt förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter och andra enheter vid tillämpningen av resolutionsverktygen, till exempel i vilken utsträckning information kan hanteras, laddas ned och delas både inom och utanför systemet, eftersom möjligheten att vid behov dela information kan vara av avgörande betydelse i en tidspressad resolutionssituation.

(4) Huruvida den centrala motparten har testat den centrala motpartens ledningsinformationssystem under stressscenarier som definierats av resolutionsmyndigheten, och huruvida sådant testande inkluderar dessa testers frekvens och omfattningen, hur eventuella brister eller identifierade begränsningar registreras och följs upp och huruvida informationen i ledningsinformationssystemet testas på lämpligt sätt, övervakas och kvalitetskontrolleras på återkommande basis.

(5) Huruvida den centrala motparten kan säkerställa kontinuiteten i sina ledningsinformationssystem i förhållande till dess kärnaffärsområden och kritiska verksamhet för både den centrala motparten under resolution och andra enheter som är involverade genom användningen av resolutionsverktyg. Vid denna bedömning bör resolutionsmyndigheten bedöma följande:

- a) I vilken utsträckning den centrala motpartens ledningsinformationssystem gör det möjligt att avskilja information, beroende på om det rör sig om en viss del av den centrala motpartens kärnaffärsområden eller kritiska verksamhet från resten av verksamheten och affärsområdena.
- b) I vilken utsträckning den centrala motparten som en del av ett reservprotokoll för kontinuitetsändamål har back-up-ledningsinformationssystem och i vilken utsträckning sådana system skulle kunna användas i en situation där kärnaffärsområden och/eller kritisk verksamhet skiljs från övrig verksamhet och övriga affärsområden.
- c) Huruvida, för att verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget ska kunna användas, eventuell programvara eller licenser för immateriella rättigheter skulle behöva kopieras, ändras eller förnyas av den centrala motparten.
- d) I vilken utsträckning ledningsinformationssystemet, om så krävs, möjliggör ett kontinuerligt informationsflöde mellan den centrala motpartens övriga verksamhet och affärsområden och eventuella åtskilda kritiska verksamheter och kärnaffärsområden, för att säkerställa kontinuiteten i den centrala motpartens kritiska funktioner.

5.9 Riktlinje 8 – Fråga 14–17: Koncerninterna säkerheter eller transaktioner

Syftet med riktlinje 8 är att ge vägledning om hur resolutionsmyndigheten bör bedöma de risker i en resolution som härrör från koncerninterna relationer (säkerheter och transaktioner) och fastställa om den centrala motpartens resolution är genomförbar mot bakgrund av sådana koncerninterna relationer. Esmas noterar att man verkar ha förutsett att de koncerninterna säkerheterna bör bedömas för båda riktningarna, dvs. när de tillhandahålls av och tillhandahålls den centrala motparten.

Riktlinje 8 föreskriver en gemensam uppsättning element och aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda sig av för att bedöma frågorna 14–17 som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 8

Resolutionsmyndigheten bör beakta i vilken utsträckning det finns koncerninterna säkerheter som getts eller ställts eller transaktioner inom gruppen som ingåtts på marknadsvillkor och huruvida riskhanteringssystemen för dessa säkerheter är stabila, i vilken utsträckning användningen av koncerninterna säkerheter eller transaktioner ökar risken för spridning inom koncernen och kan ha en negativ inverkan på en annan del av koncernen, i synnerhet om en sådan koncern omfattar andra finansmarknadsinfrastrukturer under resolutionen av den centrala motparten (frågorna 14–17 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter), genom att bedöma följande aspekter:

- (1) Huruvida i) koncerninterna säkerheter eller ii) koncerninterna transaktioner utförs på marknadsvillkor, och vid denna bedömning bör resolutionsmyndigheten beakta följande:
  - a) I vilken utsträckning koncerninterna säkerheter ingås på marknadsmässiga villkor, med beaktande av säkerhetens pris och villkor.
  - b) I vilken utsträckning koncerninterna transaktioner ingås på marknadsmässiga villkor, med beaktande av transaktionens pris och villkor.
  - c) I vilken utsträckning användningen av koncerninterna säkerheter eller transaktioner ökar risken för spridning inom koncernen, med beaktande av aspekter såsom fördelning av åtaganden och förluster inom koncernen.
  - d) I vilken utsträckning resolutionen av den centrala motparten skulle kunna ha en negativ inverkan på en annan del av koncernen, särskilt när en sådan grupp omfattar andra finansmarknadsinfrastrukturer, med beaktande av aspekter såsom huruvida koncerninterna säkerheter eller transaktioner ingås på förmånliga villkor och hur detta kan påverka en resolution.
- (2) Huruvida den centrala motpartens riskhanteringssystem omfattar sådana koncerninterna säkerheter och huruvida systemet är tillräckligt och stabilt. Detta kan bedömas genom att överväga hur riskhanteringssystemet kvantifierar och illustrerar den risk som härrör från sådana säkerheter i de fall där den centrala motparten i) är garanten eller ii) gynnas av en sådan koncernintern säkerhet, och vilken typ av arrangemang det finns för att hantera risk vad gäller sådana koncerninterna säkerheter och huruvida dessa arrangemang är centraliserade på koncernnivå och om sådana säkerheter skulle kunna utgöra en väsentlig korrelationsrisk.
- (3) Huruvida den centrala motpartens riskhanteringssystem omfattar sådana interna transaktioner och huruvida systemet är tillräckligt och stabilt. Detta kan bedömas genom att man överväger hur riskhanteringssystemet kvantifierar och illustrerar

beloppet för de åtaganden och exponeringar som sannolikt kommer att härröra från koncerninterna transaktioner.

5.10 Riktlinje 9 – Fråga 19 och 22: Tillämpning av resolutionsverktyg

Syftet med riktlinje 9 är att ge vägledning om hur resolutionsmyndigheten bör bedöma genomförbarheten av en resolution av centrala motparter med beaktande av förmågan och trovärdigheten att använda resolutionsverktygen enligt resolutionsplanen.

Riktlinje 9 föreskriver en gemensam uppsättning element och aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda sig av för att bedöma frågorna 19 och 22 som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 9

Resolutionsmyndigheten bör överväga möjligheten och trovärdigheten i att tillämpa resolutionsverktyg på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen, med tanke på de tillgängliga verktygen, den centrala motpartens struktur och de möjliga effekterna på clearingmedlemmar av användningen av resolutionsverktyg och, i tillämpliga fall, deras kunder, andra motparter och anställda samt eventuella åtgärder som myndigheter i tredjeländer kan vidta (frågorna 19 och 22 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter) genom att bedöma följande aspekter:

- (1) Huruvida resolutionsverktygen är lämpliga för den centrala motparten.
- (2) I vilken utsträckning den planerade tillämpningen av resolutionsverktygen skulle kunna säkerställa att de resolutionsmål som fastställs i artikel 21 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter är uppfyllda.
- (3) Huruvida tillämpningen av de valda resolutionsverktygen skulle påverka clearingmedlemmar och, i tillämpliga fall, deras kunder, genom att till exempel öka clearingkostnaderna, ge upphov till ytterligare kostnader eller skyldigheter eller minska tillgången till clearingtjänster.
- (4) Huruvida tillämpningen av de valda resolutionsverktygen skulle kunna ha en negativ inverkan på motparter till den centrala motparten (andra än clearingmedlemmar och kunder) eller interna intressenter, såsom anställda.
- (5) Huruvida myndigheter i tredjeländer kan vidta åtgärder som att frysa den centrala motpartens tillgångar eller dess finansiella säkerheter eller motsätta sig deras

överförbarhet om verktyget för försäljning av verksamhet eller broinstitutverktyget används.

5.11 Riktlinje 10 – Fråga 20: Utfärdande av nya äganderättsinstrument

Syftet med riktlinje 10 är att ge vägledning om genomförbarheten och trovärdigheten av en eventuell nyemission av äganderättsinstrument i enlighet med principen om ”inte sämre villkor för borgenär” som fastställs i artikel 33.1 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter och om det behövs några särskilda krav. Denna riktlinje har gränsöverskridande dimensioner i fall där utländska aktieägare, etablerade i tredjeländers jurisdiktioner, är involverade och där ytterligare krav kan behöva beaktas.

Riktlinje 10 föreskriver en gemensam uppsättning element och aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda sig av för att bedöma fråga 20 enligt avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 10

Resolutionsmyndigheten bör överväga eventuella särskilda krav som är nödvändiga för att utfärda nya äganderättsinstrument i enlighet med artikel 33.1 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter (fråga 20 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter) genom att bedöma följande aspekter:

- (1) Huruvida den centrala motpartens nuvarande ägarstruktur skulle kunna utgöra källan till spridningsrisker om det beslutas om utfärdande av nya instrument som avses i artikel 33.1 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter, och mer specifikt huruvida kreditinstitut, den centrala motpartens clearingmedlemmar eller andra finansiella institut finns bland ägarna med kvalificerade innehav.
- (2) Huruvida och i vilken utsträckning den centrala motparten ägs av sina clearingmedlemmar och närmare bestämt eventuella lagstadgade undantag från prioriteringen av fordringar som kan föreskrivas i tillämplig nationell rätt om den nya emissionen av äganderättsinstrument används som ett resolutionsverktyg samt eventuella spridningsrisker som kan uppstå till följd av användningen av ett sådant verktyg.
- (3) Huruvida lagstadgade undantag från fordringars prioritet finns i lagstiftningen i en relevant jurisdiktion i tredjeland (t.ex. för utländska investerare/aktieägare eller utländska/utlandsägda clearingmedlemmar) och huruvida detta skulle kunna ge upphov till frågor om lagkonflikter och därmed öka de rättsliga riskaspekterna vid

utfärdandet av nya instrument som avses i artikel 33.1 i förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

- (4) Huruvida efterlevnaden av kraven för börsintroduktioner påverkar tidpunkten för utfärdande av nya äganderättsinstrument och inbetalning för sådana instrument i den centrala motpartens räkenskaper inom tidsfristen, med beaktande av resolutionens tidsplan och milstolpar.

5.12 Riktlinje 11 – Fråga 18 och 21: Möjlighet till resolution ur ett gränsöverskridande perspektiv

Syftet med riktlinje 11 är att ge vägledning om hur resolutionsmyndigheten bör bedöma genomförbarheten av resolution av centrala motparter ur ett gränsöverskridande perspektiv. I detta sammanhang bör resolutionsmyndigheten bedöma den centrala motpartens arrangemangs genomförbarhet och trovärdighet i ett gränsöverskridande sammanhang och mer specifikt i vilken utsträckning beslut som fattats i resolutionssyften kan erkännas och verkställas i andra jurisdiktioner, särskilt i tredjeländer.

Riktlinje 11 föreskriver en gemensam uppsättning element och aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda sig av för att bedöma frågorna 18 och 21 som anges i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 11

Resolutionsmyndigheten bör överväga huruvida myndigheter i tredjeländer har de resolutionsverktyg som krävs för att stödja resolutionsåtgärder, utrymmet för samordnade åtgärder med myndigheter i tredjeländer och huruvida det finns arrangemang och medel genom vilka resolution skulle kunna hindras om den centrala motparten har clearingmedlemmar eller säkerhetsarrangemang som är etablerade i olika jurisdiktioner (frågorna 18 och 21 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter), genom att bedöma följande aspekter:

- (1) Huruvida tredjelandet har en ram som gör det möjligt att erkänna tillämpningen av resolutionsverktyg och verkställa resolutionsåtgärder som vidtagits av resolutionsmyndigheter i EU när en sådan åtgärd påverkar personer eller enheter i ett sådant tredjeland.
- (2) Huruvida lagstiftningen i det berörda tredjelandets jurisdiktion kan hindra resolutionsåtgärder som vidtas inom ramen för förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter, till exempel om tredjelandet kan bestrida resolutionsmyndighetens rätt att avsluta vissa eller alla avtal som ingåtts av den

centrala motparten under resolution eller att tillämpa värderingsavdrag från vinster på variationsrisk vid resolution.

- (3) Huruvida den centrala motpartens avtal som regleras av lagstiftningen i ett tredjeland tydligt anges i en förteckning där den centrala motpartens motparts identitet anges.
- (4) Huruvida det finns lämpliga förfaranden för samordning och kommunikation och försäkringar mellan den centrala motpartens resolutionsmyndighet och den berörda myndigheten i tredjelandet avseende åtgärder som ska vidtas på grund av upprättandet av clearingmedlemmar, kunder, tjänsteleverantörer eller på grund av lokaliseringen av tillgångar som antingen investerats eller ställts som säkerhet enligt avtal om finansiella säkerheter.
- (5) Huruvida det finns lämpliga medel för erkännande och verkställighet i ett tredjeland av de resolutionsbeslut som fattats av resolutionsmyndigheter i EU.
- (6) Huruvida lagstiftningen i aktuella tredjeländers jurisdiktioner föreskriver ersättning för expropriation eller andra rättsmedel som skyddar rätten till egendom i händelse av att nedskrivnings- och/eller konverteringsbefogenheter utövas i samband med resolution.

5.13 Riktlinje 12 – Fråga 23–26: Inverkan på de finansiella systemen, förtroendet för marknaden och betalnings- och avvecklingssystemen

Syftet med riktlinje 12 är att ge vägledning om hur resolutionsmyndigheten bör bedöma trovärdigheten i en resolution av centrala motparter. I detta sammanhang bör resolutionsmyndigheten, i den mån det är möjligt och med resolutionsmyndighetens bästa vetskap, bedöma effekterna av resolutionsåtgärder mot centrala motparter på den centrala motpartens leverantörer, kunder och intressenter, betalnings- och avvecklingssystem, finansiella marknader, det finansiella systemet och ekonomin i allmänhet.

Riktlinje 12 föreskriver en gemensam uppsättning element och aspekter som resolutionsmyndigheten bör använda sig av för att bedöma frågorna 23–26 enligt avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter.

Riktlinje 12

Resolutionsmyndigheten bör beakta i vilken utsträckning i) effekterna av resolutionen av den centrala motparten på det finansiella systemet och förtroendet för den finansiella marknaden kan bedömas på ett tillfredsställande sätt, ii) resolutionen av den centrala motparten skulle kunna få en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, förtroendet för marknaden eller ekonomin, iii) spridningen till andra centrala motparter eller till finansmarknaderna skulle kunna begränsas genom tillämpningen av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna, och iv) resolutionen av den centrala motparten skulle kunna ha en betydande effekt på betalnings- och avvecklingssystem (frågorna 23–26 i avsnitt C i bilagan till förordningen om återhämtning och resolution av centrala motparter), genom att bedöma, i den mån resolutionsmyndigheten har information och uppgifter, följande aspekter:

- (1) Huruvida resolutionen av den centrala motparten skulle kunna ha en betydande direkt eller indirekt negativ effekt på det finansiella systemet, förtroendet för marknaden, ekonomin eller betalnings- och avvecklingssystemen. Detta kan ske när sådana åtgärder kan ha en negativ effekt på eller begränsa finansmarknadernas normala funktion och/eller andra finansmarknadsinfrastrukturer (som förvaltas av den centrala motparten eller inte), eller det finansiella systemet som helhet. Detta kan också vara fallet när ett allmänt stopp för handel och clearing eller begränsningar av handel med derivat som clearas av den centrala motparten under resolution kan bli nödvändiga.
- (2) Huruvida resolution av den centrala motparten kan utlösa någon potentiell väsentlig störning av finansmarknadernas funktion eller avsevärt inverka negativt på kostnaderna för transaktionen på den finansiella marknaden.
- (3) Huruvida den sannolika negativa effekten av tillämpningen av den centrala motpartens resolutionsverktyg på de finansiella systemen, de verkliga ekonomierna eller betalnings- och avvecklingssystem i en identifierad medlemsstat eller i unionen skulle kunna begränsa möjligheten att tillämpa ett visst resolutionsverktyg.
- (4) Huruvida tillämpningen av resolutionsverktyg sannolikt kommer att påverka det finansiella systemet och förtroendet för finansmarknaderna och huruvida dessa effekter kan utvärderas på ett tillfredsställande sätt genom utveckling av scenarier, metoder och indikatorer.
- (5) Huruvida tillämpningen av den centrala motpartens resolutionsverktyg kan påverka realekonomin och tillgången till finansiella tjänster på kort till medellång sikt, lokalt eller globalt för en viss klass av derivat eller med avseende på den centrala motpartens samtliga kärnaffärsområden när den centrala motparten i praktiken har monopol eller oligopol.

- (6) Huruvida en lämplig avgränsning av eventuella befintliga samverkansöverenskommelser mellan den centrala motpart som är föremål för resolution och andra centrala motparter kan begränsa eventuella negativa effekter av tillämpningen av resolutionsverktygen och hantera spridningsaspekter.
- (7) Huruvida den sannolika spridningen till andra centrala motparter eller till de finansiella marknaderna kan begränsas genom tillämpning av de planerade resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna och de sannolika effekterna av resolution av den centrala motparten på den centrala motpartens operatör av avvecklingssystem och den operatör av betalningssystemet som betjänar den centrala motparten och mer allmänt huruvida de berörda betalnings- och/eller avvecklingssystemen skulle kunna drabbas av förluster till följd av resolution av den centrala motparten och storleken av sådana förluster.